

Fulls de la Revista

Sumari

Viatge a la nit de la vida
J. A. Oriol Dauder

23 anys
Mariàngela Vilallonga

Efectes especials
Antoni Defez

«...l'ànima sentimental
d'un roure pagesívol...»
Roser Bech

«El dolç gosar
del gentiu de pagesia...»
Laura Pérez Victòria

Apunt del natural
Ció Abellí

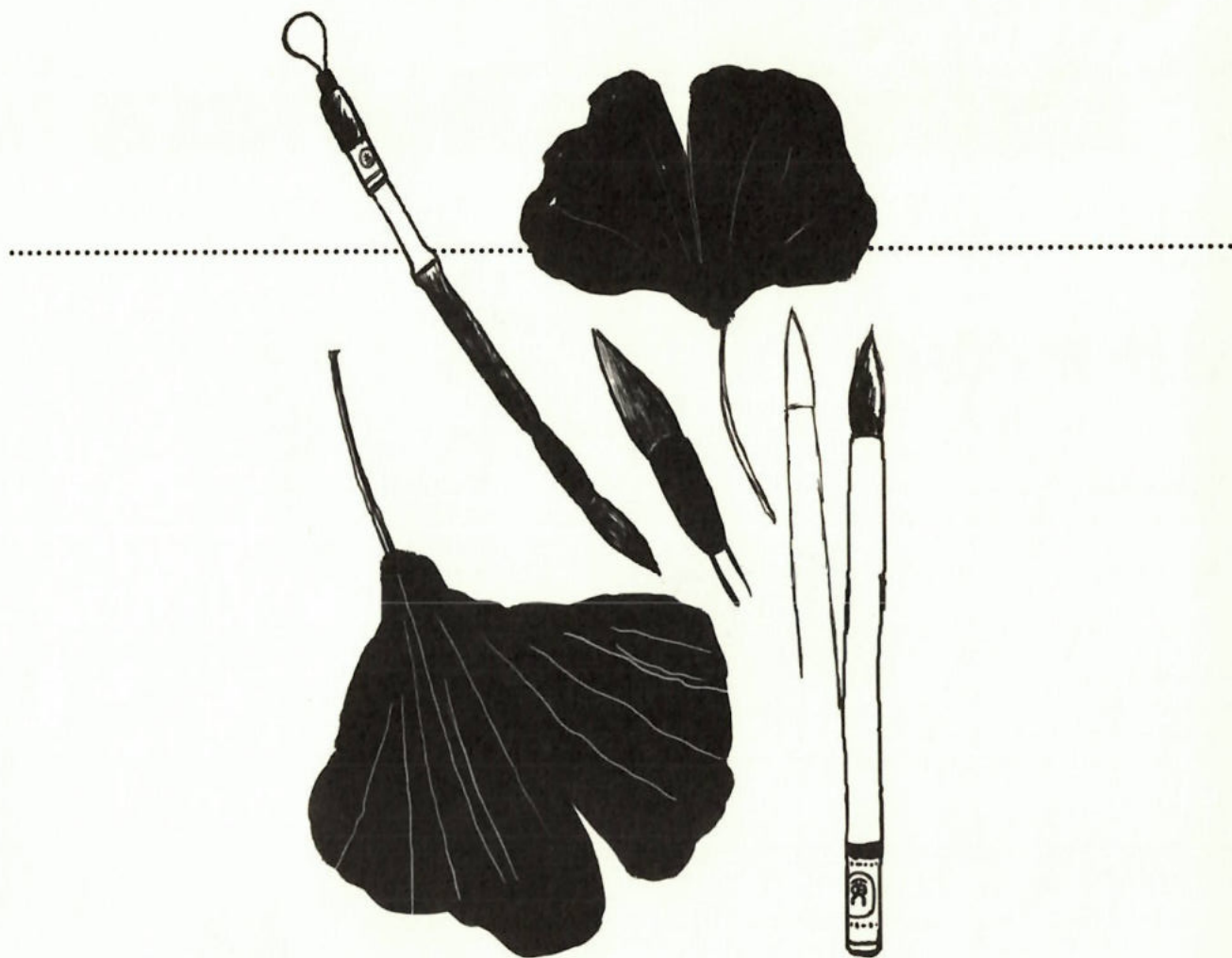
Viatge a la nit de la vida

J. A. Oriol Dauder

Mallarmé, en un poema intítulat *Brise marine*, comença dient: «Ai, las! La carn és trista, i jo ja m'he llegit tots els llibres.» («La chair est triste, hélas! et j'ai lu tous les livres»). D'entrada sembla que la primera part del vers expressa que el jo del poema ha entrat ja en la fase de l'àngel asexual, o si voleu, en la paràlisi eròtica de cintura cap avall. En la segona part d'aquest vers el poeta indica clarament la sacietat espiritual, la manca d'interès intel·lectual, el cim de la seva saviesa i el final de la recerca de sensacions noves en els llibres, de vida en d'altres personatges que supleixin la seva atonia integral, etc.

Marc Vicens (1972), il·lustrador d'aquests Fulls, estudia a l'Escola d'Art d'Olot l'especialitat de disseny gràfic i un postgrau d'il·lustració a l'Escola EINA de Barcelona. Compagina la feina de dissenyador gràfic i d'il·lustrador en el camp editorial, de la publicitat i la premsa.

Perquè s'esdevé, lector curiós, que un dia t'adones del fet que la libido ja no existeix per a tu, que s'ha acomiadat a la francesa, sense traumes, sense soroll, sense violències, de manera indefectible, però definitiva. És el primer símptoma del final del viatge que vas emprendre a partir del mateix dia que vas néixer, quan et van donar la vida. El viatge sembla llarg, al principi; després comproves que és més curt del que et pensaves. Perquè un altre dia et mires al mirall i et veus els ulls petits, gairebé entelats, com si ploessin, i quan llegeixes un llibre les lletres et ballen i les veus boiroses. I aleshores deixes de comprar i de llegir el diari, et mires els teus llibres com si fossin pedres, perds l'interès pel món que t'envolta. No hi ha res que et motivi ni que justifiqui que et llevis del llit. Has perdut la il·lusió per gairebé tot. I cada nit, quan el teu insomni no et deixa descansar del fatig de la vida, demanes als déus que sigui la darrera nit, que l'endemà ja no et despertis, que ja has arribat a la fi d'on havies d'anar, que el viatge s'ha acabat. Però els déus no t'escolten, i al matí torna a sortir el sol entercament, i, desencisat com cada dia, deambules per la casa, surts al carrer, si és que surts, i observes que camines a batzegades, i sents una tristesa infinita, com aquell «Ai las!» de Mallarmé, i no saps quina direcció prendre, perquè et

sents perdut. Quasi totes les nits tens el mateix somni: que et trobes en un lloc estrany i que no saps tornar a casa, que t'has perdut, i aleshores apareixen cotxes atrotinats, i camins estrets i telèfons mòbils que no funcionen i edificis malmesos i tu, que et trobes enmig de tot aquell paisatge sinistre, descalç, sense sabates, et desesperes, i tornes a demanar als déus que se t'enduguin d'una vegada per sempre. I si no és demanar massa, al final del viatge, que el àngels toquin, amb un arranjament de violins, la *Consolació* núm. 3 de Listz, mentre tu et vas allunyant de tot, de tothom, dels éssers estimats i dels odiats, de la càrrega feixuga de la vida, perquè ja no t'importa el que pots trobar al capdavant del camí, i si trobes alguna cosa serà la foscor. I foscor per foscor, més val la que tens quan dorms.

L'heliotropi ja no segueix la llum, com antany. L'heliotropi ha deixat el moviment de rotació, i el seus pètals s'han plegat sobre ells mateixos. Les cendres de la gerra són bufades per aquella *Brise marine* i cauen a poc a poc damunt una filera de matolls en un viarany qualsevol. Potser les flors senten també les notes dels violins dels àngels.